

Studerer alvorlig Fortræd, fordi disse havde optraadt uforskammet overfor hende og hendes Venner. Hun frygtede, at Bevægelsen, der hidtil havde været helt fri for Voldsomheder og Skade paa Liv og Lemmer, nu havde vokset sig saa stor, at det var vanskeligt at svare for Følgerne, hvis Folks Taalmodighed blev sat paa Prøve ret meget længere. »Jeg føler det store Ansvar,« endte Mrs. Pankhurst, »og hvis dette store Møde enstemmig vil vedtage den Resolution, som jeg nu vil foreslaa, vil jeg selv som Dirigent bringe den til Underhuset.« Resolutionen lød som følger: »Dette Kvindemøde er af den Mening, at den mest paatrængende af alle konstitutionelle Reformers er at gøre Underhuset til en virkelig Repræsentation for Folket ved at give Landets Kvinder Stemmeret. Dette Møde opfordrer derfor Regeringen til, før den rører ved Overhusets Stilling, at gøre Folkets Vilje gældende i Underhuset ved at give de Kvinder, der opfylder de almindelige Bestemmelser, Valgret«.

Resolutionen blev vedtaget enstemmig og med umaadelig Begejstring, og Mrs. Pankhurst forlod Mødet ledsaget af Annie Kenney og 12 andre Kvinder. Udenfor Hallen holdt en Vogn, som Mrs. Pankhurst steg op i, men Vognen blev straks standset af Politiet, og Mrs. P. fik Ordre til at stige ud og gaa. Dette gjorde hun uden Indvending. Derefter fik Damerne Ordre til at gaa i enkelt Række, ogsaa det gik de ind paa. Derefter blev det dem forbudt at gaa i sammenhængende Række. Ogsaa denne Ordre adlød de. Men da det saa blev dem forbudt at nærme sig Parlamentet, og de ikke vilde afstaa derfra, blev de arresteret, inden de endnu var kommet langt fra deres Udgangspunkt. Et Øjensvidne skriver herom til »The Daily News«: »Jeg tilhører ikke W. S. P. U. og sympatiserer ikke med deres Fremgangsmaade, men jeg var tilfældigvis til Stede i Nærheden af Caxton Hall i Torsdags, da Mrs. Pankhurst blev arresteret. Da hun i Selskab med en anden Dame, som jeg ikke kender, begyndte at gaa fuldstændig rolig henad Gaden, var der hverken nogen Procession eller noget Opløb. To Politibetjente greb Mrs. Pankhurst, og to tog fat paa den anden Dame, før de havde gaaet ti Skridt. Det var øjensynlig, at Overbetjenten ganske mistede Hovedet, for han raabte: »Bryd de-

res Rækker«, skønt der ikke var nogen Rækker at bryde.

Mrs. Pankhurst bar i den ene Haand Resolutionen og i den anden en Buket Liljer, som hun havde faaet ved Mødet; begge Dele havde hun uskadet i Haanden, da hun ankom til Politistationen, et Bevis paa, at hun ikke havde gjort sig skyldig i nogen som helst Voldsomhed eller endog Modstand. Det eneste, de havde gjort, var at holde paa deres Ret til at gaa til Parlamentsbygningen og forlange et af Regeringens Medlemmer i Tale. Et Par Dage i Forvejen var to Deputationer af arbejdsløse Mænd blevet modtaget i Underhuset af Medlemmer af Regeringen.

Om Aftenen blev Damerne løsladt mod Kaution og begav sig straks til Kvindernes Parlament, hvor de blev modtaget med Begejstring og holdt glødende Taler. Næste Dag mødte de til Forhør i Politiretten, hvor de uden at kunne faa at vide, hvad de var anklaget for, blev dømt til 6 Ugers Fængsel som simple Forbrydere. Talrige Protestmøder afholdes for Tiden over hele Landet, og efter deres Løsladelse vil Mrs. Pankhurst og andre drage Landet rundt og agitere for deres Sag med fornyet Kraft.

Lige efter Kvindernes Parlament begyndte »Selvfornægtelsesugen«, en Uge, i hvilken alle, baade Medlemmer og andre, der har Sympati med Unionens Arbejde, opfordredes til at yde deres Skærv, stor eller lille. Dette har slaaet udmærket an, Penge og Gaver er strømmet ind; mange kendte Forfattere har sendt deres Bøger, Kvinder har sendt Kniplinger og Juveler, en Dame sendte Lejen for sit Hus, som hun havde lejet ud for at »være løs og ledig, naar Pligten mod hendes Folk kalder hende til at gaa i Fængsel«, og en Mand sendte de Penge, han havde sparet ved i en hel Uge at lade være at ryge Tobak.

Den sidste Begivenhed er det mægtige Demonstrationsmøde, som Unionen den 19. ds. afholdt i Albert Hall, Londons Koncertpalæ, der rummer 9—10,000 Mennesker. Ved en storartet Agitation var det lykkedes at fylde dette uhyre Rum.

At Unionens Leder var i Fængsel, og at hendes Stol skulde staa tom, vidste alle. Man kan derfor tænke sig den Overraskelse, der greb Forsamlingen, da Christabel Pankhurst stod frem og meddelte, at hendes Moder og de andre, der var